

Bart Timmers

04 juli 2017 2 minuten leestijd

blog

Zit!

 1 reactie

De puppytraining waar ik heen ging met onze Gordon setter, was leuk om te doen. De hondenschool omarmde het principe van 'positief trainen' en dat leek me een goed uitgangspunt. Helaas bleken een aantal doelen nog niet zo gemakkelijk haalbaar. De trainer adviseerde om toch maar vol te houden en geduld te hebben. Geheel volgens de principes van de methode.

Nou zijn Gordon setters even mooi en leuk als eigenwijs. En na de bekentenis van de trainer dat ze het ook even niet meer wist besloot ik een andere trainer te zoeken. Iemand die er een totaal andere visie op na hield. Strenger. Strakker. Ik moest er even aan wennen.

De les was inderdaad streng, strak en duidelijk. Ik kreeg de achterliggende principes en theoretische overwegingen er ook bij te horen. Dit zou het moeten worden. Ik verheugde mij vast op de hond die 's avonds pantoffels en de krant zou komen brengen en vervolgens braaf aan mijn voeten zou neerzigen, wachtend op het volgende commando.

Ik verklap de uitkomst vast: ik lees een ochtendkrant, en dat is lang niet de enige reden dat het geschetste beeld nog voor geen meter klopt. Wel viel mij iets opmerkelijks op. Bij de tweede les verwachtte ik vermanende woorden over wat ik allemaal wel niet fout zou doen, maar in plaats daarvan paste de trainer zijn adviezen aan. 'Dit werkt niet bij deze hond, doe het nou eens net iets anders.' 'Dat doe je goed, ik zie dat dit wel gaat werken zo.' 'De theorie zegt dat het zo moet, maar er is ook wel een alternatief voor te bedenken.' Ik hoorde een man met ervaring die zijn achtergronden goed op orde had, maar die tegelijkertijd goed keek naar de situatie en zijn advies aanpaste op basis van het karakter van hond en baas. Zijn principes waren niet in beton gegoten, maar hadden wel een solide basis met ruimte voor variatie en individualisatie.

Niet lang daarna bezocht ik met een groep huisarts-opleiders, de Europese Wonca-conferentie in Praag, over '*growing in diversity*'. Een uitstekende plek om nieuwe kennis op te doen, en meer nog voor het uitwisselen van ervaringen met huisartsen van over de hele wereld. Om overigens te concluderen dat onze Nederlandse huisartsgeneeskunde, ondanks alles wat er nog aan te verbeteren valt, zo gek nog niet is.

De gedachte aan de hondentraining viel me regelmatig in. Want zo wil ik eigenlijk ook mijn vak doen, en mijn aios 'trainen'. Een stevig fundament wetenschappelijk verantwoorde kennis kweken, verankerd in richtlijnen en standaarden. Maar vooral ervaring opdoen met deze kennis in interactie met degene die de hoofdrol in onze praktijkvoering speelt: de patiënt. En daar moet naar gekeken en geluisterd worden. We moeten diens wensen, verwachtingen en eigenaardigheden leren kennen en dan onze adviezen aanpassen aan die specifieke

situatie. Net als de trainer van onze Gordon setter. Aan star gevolgde richtlijnen hebben we niets. Kookboeken kunnen de dokter nooit vervangen.

Er zit eindigheid aan het feit dat deze hondentrainer mijn visie op het mooie huisartsenvak inspireert. Zo zal de toon waarmee ik mijn patiënten uitnodig om te gaan zitten hopelijk anders zijn dan de titel van dit blog doet vermoeden. Maar verder hoop ik dat de vergelijking duidelijk is.

BART TIMMERS

Huisarts Bart Timmers is mede-eigenaar van Groepspraktijk Huisartsen in 's Heerenberg en huisarts-opleider.

REACTIES

Martine Schrage, huisarts, Turnhout, België

05-07-2017 18:19

"ontzettend leuke blog!"